

Κίνδυνος καρκίνου μαστού σε γυναίκες 50 χρόνων και η συμπεριφορά του IGF-1 (Insuline like growth factor)

Ράνια Μπρίζη, Μαία, Ψυχοπροφυλάκτρια Κέντρου Υγείας Νότιας Λευκάδας.

Στο Κέντρο Υγείας Βασιλικής Λευκάδας ασχολούμαστε και με την εποπτεία, εξέταση και περαιτέρω καθοδήγηση σε ειδικό, όσων γυναικών μέχρι τώρα –ή και στο μέλλον– μας εμπιστεύθηκαν, για να ενημερωθούν και να εξεταστούν σε υποκειμενικά ή και αντικειμενικά προβλήματα που είχαν στους μαστούς τους.

Ένας από τους πολλούς παράγοντες ανάπτυξης των φυσιολογικών κυττάρων του μαστού, ο δίκην ινσουλίνης παράγοντας της ανάπτυξης, έχει διπλό ρόλο και ιδιότητα, που αποδείχθηκε ιδιαίτερα κρίσιμος. Υπάρχουν σημαντικές ενδείξεις ότι ο IGF-1 δεν διεγείρει μονάχα την ανάπτυξη των φυσιολογικών κυττάρων του μαστού, αλλά επηρεάζει και την αντίστοιχη των καρκινικών κυττάρων του οργάνου. Ο ήδη κυκλοφορών, δηλαδή ο IGF-1, ενδεχομένως αυξάνει τον κίνδυνο για καρκίνο του μαστού.

Μια μελέτη (Lancet, 1998, 351:1393/ Cancer Watch, 1998, 7:100), η πρώτη του είδους, κατέδειξε ότι κάτι τέτοιο είναι πράγματι αληθινό και ότι υφίσταται μεγάλη θετική συσχέτιση μεταξύ επιπέδων κυκλοφορούντος IGF-1 και κινδύνου για καρκίνο του μαστού (μέχρι και επταπλασιασμός του κινδύνου), μόνο, όμως, στις εμμηνοπαυσιακές γυναίκες > 50 ετών. Επομένως, είναι εμφανές ότι υφίσταται σχέση, η οποία είναι σημαντική και ίσως ισχυρότερη από άλλους καθιερωμένους ανιχνεύσιμους πα-

ράγοντες για τη νόσο. Έτσι, εδώ έγκειται και η κλινικοεργαστηριακή του σημασία.

Η βιολογική δραστικότητα του IGF-1 εξαρτάται μεταξύ πολλών άλλων και από την παρουσία μιας πρωτεΐνης, της IGF-BP (IGF Binding Protein), της δεσμευτικής δηλ. πρωτεΐνης. Οι υψηλότερες συγκεντρώσεις της τελευταίας μέσω της δέσμευσης του IGF-1, **περιορίζουν** την έκφραση-δράση του IGF-1. Λογικά, λοιπόν, διαφαίνεται ένα όπλο, μια ακόμη ελπίδα ότι θα μπορούσαμε να αυξήσουμε τη δράση, άρα και τη δέσμευση της πρωτεΐνης, ώστε να “αιχμαλωτίζει” περισσότερο τον παράγοντα.

Το φαινόμενο έχει ήδη παρατηρηθεί σε γυναίκες, που θεραπεύονται με Tamoxifen. Για περισσότερη πληροφόρηση αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι ορισμένοι παράγοντες, όπως τα ρετινοειδή, OTGF-B και ανάλογα της Vit D, που έχουν προταθεί και δοκιμάζονται για τη θεραπεία της νόσου, αυξάνουν σημαντικά την έκφραση της πρωτεΐνης, άρα και τη θετική της δράση.

Ήδη γίνονται ελπιδοφόρες μελέτες, που αποσκοπούν κυρίως και στην **πρόγνωση** τού κατά πόσο οι βασικές συγκεντρώσεις του IGF-1 καταδείχνουν τον κίνδυνο του μαστού, ή αν ο IGF-1 μπορεί να χρησιμεύσει ως ενδιάμεσο τελικό σημείο σε κλινικές δοκιμές χημειοπροφύλαξης.